

роденитѣ мъртви деца, които плачатъ за майчини ласки. . .

Още тогава у Тодорова се пробудила любовъ къмъ народнитѣ приказки, и много пжти, седналъ вечеръта край плета на тѣхната ограда, той преразказвалъ на другаритѣ си онова, що запомнилъ отъ устата на бѣловласата баба Краса.

Трикласно образование П. Ю. Тодоровъ получилъ въ родния си градъ. Той билъ даровитъ юноша и леко се училъ, но обичалъ повече да си мечтае на свобода, далечъ отъ школски другари; билъ много пѣргавъ и игривъ. „Щомъ се свършеше учебния день, — разказва неговия съученикъ, писателя Кириловъ, — Петко изхвъркваше отъ ученическата стая и се отзоваваше на калето да гледа слънцето при залѣзъ, да слуша чучура какъ тече, да вижда билки и цвѣтя какъ никнатъ и да слуша вечеръ, кога Балканътъ запѣе хайдушка пѣсенъ. . .“ Презъ 1893 г. П. Ю. Тодоровъ постѣпилъ въ IV класъ на Търновската гимназия и тамъ се залавя да чете голѣмитѣ руски поети: Пушкинъ и Лермонтовъ и да изучава наустъ цѣла редица тѣхни стихове. Тогава той написа и първитѣ си стихове и разкази, но тѣ нѣматъ висока цена. Безъ да завърши гимназията, той заминава въ Тулуза (Франция) и постѣпва ученикъ въ тамошния лицей (гимназия), изучава добре френски езикъ и голѣмитѣ френски писатели. Висшето си образование Тодоровъ получи въ Германия.

Видѣлъ безкрайнитѣ равнини на Маджарско, обходилъ Пеща и Виена, спрѣлъ се въ вѣчно зелената Швейцария съ нейнитѣ бистри езера и вѣковни лесе, по-късно той се поселилъ да живѣе въ Лайпцигъ (Германия), дето се запознава съ Пенча Славейковъ, чиято дружба му бѣше много ценна. Тукъ Тодоровъ